

მ ა შ ხ ა ლ ა

საოხუნჯო აღმინახია გამოვა დრო გამოშეებით სხვა და სხვა სახელით.

აღრესი: პოდგორნაია, სერგ. გერსამია.

ქრისტე აღსდგა!

ქ. კუთაიანი 25 მაჩტი

ქრისტე აღსდგა! გილოცავ აღდგომას ჩემო პატივცემულო მკითხველო, გისურვებ აღდგომას სულით, ქკვით, გონებით სინდისით და პატიოსნებით, გისურვებ აცდენილიყოთ ყოველივე გასაჭირს, უბედურებას თქვენთან ერთათ მეც, მაგრამ არა მგონია მე უვნებლათ გადავრჩე ისეთ დროს მომიხდა ცხოვრება, რისთვისო!? მკითხავთ ახლა თქვენ. თუმცა ეს ახირებული კითხვა იქნება რადგან თვითონვე უნდა მიხვდეთ მე მაინც ვიტყვი: ახლა ბატონო ლანძღვა გინების ხანაა, ლანძღვა გინების, ამ ლანძღვაგინებას ხომ იცით რა ამბები მოყოლა, მაგრამ ეს ჩვენი პრესის მეთაურები არ იქნა ვერ მიხვდნენ ამას, ისეთი უნიკონი გამოდგენ რომ ვერ ისწავლეს რუსის „ზაკონში“ ლანძღვა გინება მიუტევებულ ცოდვათ რომ სწერია მაგრამ, იმათ არ გაემტყუნებათ ღვთის წინაშე თანახმათ ქართული ანდაზისა რომელიც ღაღადებს: ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიაო. ეგ კილო არაფერი ლანძღ-

ვა გინება ჩვენი პრესისთვის თუ გინდა „შოკოლადის კანფეტი“ იყოს ისე შეირგებენ, სხვა უბედურობა გვეჭირს კიდევ. ეს, რა არისო მგონია მკითხოთ გინდათ, ისე აცმაცურეთ ტუჩები. რა არის და ერთი ის რომ თუ ვინმეს რამე დაუწუნე მისგემოზე არაფერი დასწერე აბა გამობრძანდი ღუელიო თუ არ გაყვევი უარესი დეგემართებათ დაგხვდები გზაზე და ღრანჭებს ისე გაგინდი ამოღესილი ლობიოც ვერ ქამოვო. ვერ გაუგიათ იმ ცოდვის შეილება რომ პრესსა სიმართლეს უნდა იცავდეს. მოდი ახლა და უკითხე ასეთ ადამიანს სახარება...

ეგ კილო არაფერი თუ გინდათ ეგეც „კარამელის კანფეტი“ იყოს ჩვენი პრესისთვის, სხვა კილო გვეჭირს. თუ გაწყრა ღმერთი რამე წამოგცდა მთავრობის შესახებ. ხმა აიმაღლე რამეზე „ნა კოი ასნავანიო“ გეტყვიან ეგ თუ ვითხრეს „აბეზატელში“ ხუთასიანი გვერდზე უნდა გადადვა თვარა და ლოგინი დამზადებული უნდა გქონდეს. მითომ რომ დაგპატიებენ: მობრძანდი შენი ჭირიმე

ისეთი სასტუმრო მაქს, სამი თვე დღედა-
ლამე იქ რომ იყო მაინც არ მოგწყინდე-
ბაო. გაბატიჟობს კაცი და მოდი ნუ
წახვალ დედი-შენი-შვილი ხარ. ამისთანა
დროს მომიხდა ცხოვრება და რა ვქნა.
გაფრუდე რავე გაფრუდე, ვთქვა რამე
რავე ვთქვა. ციფიქრე და ბოლოს
ასეთი ნაფიქრალი გამომივიდა: უნდა
ვიყო დინჯეთ ვილაპარაკო ზერელე,
პატიოსნათ და ნელნელათ, ესე იგი უნ-
და ვილაპარაკო „პორციობით“ ამავდის
მეშინია თვარა იცოცხლეთ თქვენც და
მეც „შესაუარვებელი“ ბევრი მყავდეს.
ეგვეც კია ი მულრეგი ძან სულით და
გულით მინდა ჭკვიანათ მოვიქცე მაგრამ ვერ
მოვახერხე არ იქნა, მგონია არც გამემტ-
ყუნება „აკვიცი ყოველთვის გვარზე ხტის“
გაზრდილი ხშირათ ყოფა ქცევით გამზრ-
ელსა ვავს. მეც არ გამემტყუნება, რადგან
ასეთი ჩვეულება ჩვენ პრესიდან შევითვისე
ასეც რომ არ იყოს კი ნუ გეწყინებათ
ცოტა რამე თუ წამომცდეს. ჩაფიქრდით
იმის მსგავსი თუ რამე გიქნიათ ეცადეთ
გაისწოროთ, მაშინ იცოცხლეთ ჩვენში
მადე მოისპოს ასეთი საქციელი როგო-
რიც ლანძღვა გინება და ღრანქის მასა-
ჟია. მეტის თქმა რასაკვირველია ცოდვია
ამიტომ ვეცდები ასე არ დამემართოს,
მაგრამ იმ მამაცხონებულსაც კარგათ
უთქვამს: „ვისაც პილპალი არ უქამია
იმის პირიც არ აეწყება“.

ახლა მშვიდობით ბრძანდებოდეთ
ჯერჯერობით.

„მაშხალა“

საალღოზო მილოცვები:

ქრისტე აღსდგა!

1. „მაშხალას“.

შესაფერ დროს მოვლენილხარ
მოგიმართოს ღმერთმა ხელი,
გისურვებ, რომ მიუდგომლად
ყოფილიყო პირში მთქმელი.

2. ქალაქის გამგეობას.

ნეტავ როდის არ ექნება
ქალაქს ჩვენსას, ქვეყნის ვალი,
ან, მცხოვრებლებს როდის ელის
დასალევათ სუფთა წყალი?.

3. ქალაქის საბჭოს.

მარტო ბჭობა რომ კმაროდეს
და „რეჩებით“ ლაპარაკი,
მაშინ სახელმწიფო „დუმას“—
ექმნება კი, რამე ნაკი?!

4. ადგილობრივ პრესას.

ლანძღვა თრევით თუ გწადიათ
აწრიპინოთ კალმის წვერი,
მაშინ „მიზანს“ ნუ ისახავთ
უნდა გწამდეთ „ყველაფერი“
ხალხის სახელს, ნუ ახსენებთ
დაეტიეთ ლქვენვე ტყავში,
თორემ ერთ დღეს, ხალხისვე ხმა
წაგკრამთ მაგრათ მლანძღველთ თავში

5. „კოლხიდას“ და „ცხოვრებას“.

თქვენმა სიმართლემა გაცხონოთ.

6. დრამატიულ საზოგადოებას.

გისურვებთ, რომ მომავალში
არ დაგჭირდეთ — ფულის კრეფა
და აგრეთვე — აცდენოდეთ
არა ჩვეულებრივ — კრებას.

7. ქალაქის ბიბლიოთეკას.

გადადვა—გამგეობამ—
სამი ათასი—
(რა თქმა უნდა წიგნების ფასი)
მაგრამ სამწუხაროთ კასა აღმოჩნდა
ძუნწი და თარსი.

8. „კოოპერაციას“.

ნიადაგი, თუმცა არის
ფეხს იმაგრებს „კოოპერაცია“
მაგრამ მალე დაგჭირდებათ
რედაქტორათ სხვა კაცია.
გაბილაის სად სცალია
ყოველთვის, რომ გეჩიჩინოთ
„სურათების“ გადამღები, ან კი
სხვა ვინ გავიჩინოთ!

9. სილოვანს.

ბევრი მტრები გახვევია
შინაური, გარეული,
მაგრამ მაინც მედგრათ იბრძვი
დაილოცა შენი გული.
მაგრამ „სხვრებლი“ ან და „ღვდელი“
რომ გამოსთქვათ „მსხვრებლათ“,
„მღვდელათ“.

მაშინ ვერვინ ვერ გაჯობებთ
სამშობლოსთვის დასაცველათ.

10. ბარველს.

ჯერ გეთაყვა, შეისწავლე
ღირსეულათ ანი ბანი,
და შედეგში—გადაფურცლე
შოთას „ვეფხვის ტყაოსანი“

11. უღმობელს.

„ცხოვრების“—„მასხრებს“—
ვერ დაგირჩიათ მთელათ „მხატვრული“
—სიმართლე რომ ვსთქვათ
თქვენ მიგიძღვით—დანაშაული.

12. სამშაბათელას.

შენ, ჩემო ძამია ვინცხა მოგთელავს
და რისთვის იტეხ თავის ბელას?!

13. გუცას.

„კოლხიდისთვის“ შენ კი გმართებს
გაღიხალო პანაშვიდი,
რადგან იქვე გაიღვი
პოეტობის, მგოსნის ხიდი.

14. მსახიობებს.

წინსვლა, გარჯა რომ გეტყობათ
ეს ჩვენც ყველას კარგათ გვჯერა,
მაგრამ შეცთით, როს თვით თქვენვე
იწყეთ—რეცენზიის წერა.

15. ზოგიერთ აქიმებს.

როცა კლუბში—ნათამაშით
გეკიდებათ დილით ძილი,
კითხვას გაძლევთ: თქვენგან მიღის
ავათმყოფი კმაყოფილი?!

16. ი. ნიკოლაშვილს და ს. რობაქიძეს

„ოთხ კაპეიკზე“ რომ ასტეხეთ მთელი
განგაში
ერთი მითხარით რას ფიქრობდით
მაშინ გოგრაში?!

„ოთხ კაპეიკზე“ პოლემიკას მიყა-
ვით ხელი
ამით აღნიშნეთ—თამრიშვილის წმინ-
და სახელი?!! (ჰმ!)

17. ქართველ მწერლებს.

სწერეთ, სწერეთ ნუ სდუმხართ
მოიწვიეთ „მუზები“
მუნჯათ ყოფნა რას გარგებთ
დაგესევათ ბუზები.

ცაში ნავარდს, ხეტიალს
დაანებეთ „თავები“
რადგან იქ, უთქვენოთაც
გვყავს—ჰაეროპლანები.

18. ვ. რუხაძეს და გ. ტაბიძეს.

აღსდგა ქრისტე პოეტებო!!!.

19. ქართულ გიმნაზიას.

მხოლოდ მაქ შეიძლება
გაგვეზარდოს შეილები,
თუ სახსარი დაგვირჩა
არ მოგვაკლდა ფულები.

20. „თავუნას“ და „ემმას“.

მარტო ლანძღვა, კინკლაობა
თუ კი არის იუმორი,
მაშინ ბედკრულ საქართველოს
ყოლიხართ თქვენ მხოლოდ ორი.

21. საადგილ-მამულო ბანკს.

როცა ქართულ გიმნაზიას
მოუსპევით დახმარება,
ამის შემდეგ მეტიც არის
რომ გიკითხოთ სახარება.

ნემსი.

საადგომო ექსკურსია

ქრისტე აღზდგა?!

თქვენი მტერი და ორგული დარჩა
ისეთ გუნებაზე, მე რომ ხუმრობის

ხასიათზე ვარ ამ საადგომოთ, მაგრამ
რას იქმნთ, როდესაც ხუმრობის და მას-
ხრობის ხანაში გვიხთება ცხოვრება, ჩვენც
ძალა უნებურათ უნდა ვიხუმროთ. თუმცა
აკაკის არ იყოს „რა იციან, რომ ეს გუ-
ლი მკვდარია, რომ სიცილი ბევრჯელ
კრემლზე მწარია“...

ღიას, მოგვხსენებათ, დღეს აღდგომაა
და როგორც ასეთი, მეც ჩვეულებრივათ
უნდა ჩამოვიარო აქა-იქა, სერგოს „მაშ-
ხალით“. წინდაწინვე ვიცი კაი დღე არ
დამადგება ჩემს საადგომო ექსკურსიაზე
და ბევრი დველშიაც გამომიწვევს, ბევრი
„რუდინის“ სახელით მომნათლავს, მაგრამ,
ყველა ამაებს, სხვამ ვინ ვიპქცია ყურად-
ღება, მე რომ მივაქციო და ამიტომ
ქრისტე აღზდგა მკვდრეთით, „მაშხალით“
ხელში, მზათა ვარ ყველაფერში: პირვე-
ლათ, როგორც უფრო ჩემზე ახლოს,
შევედი ქალაქის ბიბლიოთეკაში: ვინა-
ხულე ბიბლ. გამგე და მისი თანაშემწე,
ქრისტე აღზდგა თქო ვუთხარი, ქეშმარი-
ტათო, იმათაც მომიგეს და გაიმართა
საუბარი ბიბლიოთეკაზე. გამგემ თანაშემ-
წის მოწმობით შემდეგი მიამბო: „ილია
მანუჩარიჩი, გულით და სულით მონ-
დომებულია ბიბლოთეკა გაუმჯობესდეს
და ამისთვის სამი ათასი მანეთი უკვე
გადადობილიც (?) არის, წიგნების გამო-
საწერათ, მაკრამ ქალაქის კასის სიცალიე-
რის ზეგავლენით, ჯერჯერობით ხორცი
არ ესხმის 3000 მანეთს და ამიტომ მარტო
„გადადობით“ უნდა დავკმაყოფილდეთო.
გამგე აგრეთვე ძლიერ მწყრალია ზო-
გიერთ მკითხველებზე: ეს მკითხველები
კი, ზოგი რედაქტორი ყოფილა, ზოგიც
პოეტი და ზოგი „კირტიკოსი“. —მთხოვენ
ამა თუ იმ ჟურნალ-გაზეთს სახლში წა-
საღებათ, მეც რა თქმა უნდა ხათრს
ველარ ვუტებს როგორც რედაქტორ-პოეტს

და ვნახოთ, რომ შემდეგ ახლოსაც აღარ ეკარება ბიბლიოთეკას „მირბის მიაჭრენს პოეტს მერანო“ და პოეტი კი ბიბლიოთეკის ჟურნალ-გაზეთებსო. მართალი გითხრათ, „რედაქტორ პოეტის“ ასეთ თავხედობაზე ცუდი „პეჩატლენია“ დატოვა ჩემზე, სამაგიერო კრინტიც არ დამძრავს საჩქაროთ გამოვემშვიდობებ მათ. ეხლა რომ დავრწმუნებულიყავი, რამდენათ მართალი იყო ბიბლიოთეკის გამგეს სიტყვები ილია მანუჩარიძის შესახებ, წავედი პირ და პირ მასთან. რადგან აღდგომა დღეს ქალაქის თვითმმართველობა დაკეტილი იყო და იქ აღარ შემეძლო მისი ნახვა, წავედი მის ბინაზე. ჩამოვკარი ზარი და შევედი ილიას სახლში. ქრისტე აღზდგა თქო დავიძახე, მაგრამ არ შეგვჯამოთ ჰირმა—ქეშმარიტათ მე არ გემეგონოს და ამ სამწუხარო გარამოვებამ იძულებული გამხადა იმავე წუთში უკანვე გამოვბრუნებულიყავ. თურმე ნუ იტყვიოთ, ილია მანუჩარიძე ისე გატაცებული ყოფილიყო კასის სიცალიერზე ფიქროთ, რომ აღდგომის გათენებაც დავიწყებოდა და კვერცხების შეღებვაც. ის მხოლოდ მეორე დღეს შემხვდა და მაშინ მითხრა ქეშმარიტათ აღსდგაო. ეხლა ჯერი მიდგა ადგილობრივ რედაქციებზე და მეც მათკენ გავეშურე. მეგონა—ცოცხალს მოუსწრებდი, მაგრამ მოვტყუილი. განსვენებულ „ცხოვრების“ რედაქციის კარებთან „თაგუნა“ ატუზულიყო და „პლატოკით“ ცრემლებს იხოცდა და თან შოსთქვამდა ჩემო „ცხოვრება“ ამ სააღდგომოთ მაინც მოგწეოდა წითელი კვერცხიო. მივედი „თაგუნასთან“ თანაგრძნობა გამოუცხადე და იქვე ახლოს, შევედი „კოლხიდის“ რედაქციაში. იქაც იგივე სურათი დამიხვდა. გარდაცვალებულ „კოლხიდის“ გარშემო თავი მოეყარათ:

„ულმობელს“ „სამშაბათელას“ „კვირიკეს“ „სინდიოფალას“ „გუცას“ და საუკუნო განსვენებას უგალობდენ. მართალი გითხრათ, აღდგომა დღეს ასეთმა ტრადიკულმა სურათმა საშინელი მწუხარება გამოიწვია ჩემში და უკმაყოფილოთ გარედ გამოვედი. იქვე კარებზე „სილოვანიც“ შემომეჩეხა. გასალიზიანებლად მას „ხრისტოს ვასკრეს“ [თქო ვუთხარი და იმავე წამსვე უტიე, რადგან ჯოხი მოიმარჯვა დასარტყამათ. არ გასულა ათი წუთიც, გაბილას „კოპერაციაში“ გავჩნდი. მსურდა იქაც მეთქვა ქრისტე აღსდგა, მაგრამ შესვლის უმალ, „კოპერაციის“ მე 21—4 ნუმერის პირველ გვერდზე „ფ. მ. ხელაძის“ სურათი დავინახე, რომელზედაც გაბილიაა გულ მოდგინეთ ლოცულობდა და ამით განცვიფრებულმა გარედ გამოვარდი, უფრო იმის შიშით, გაბილიამ თავისი „აპარატი“ არ მომართოს და ჩემი სურათი არ გადაილოსთქვა. რა კი რედაქციებსაც მოვრჩი, ეხლა უკანასკნელათ ადგილობრივ საკრებულოში შევხვიე. დაღლილი ვიყავი და ჩემდა საუბედუროთ სკამზე ჩამოვჯექი, მაგრამ ამ დროს მოვიდა ჩემთან, ვინმე მე 20 საუკუნის „ინტელიგენტი“ (1) სტეფანე კონა... ნიორი და ბრძანების კილოთი მითხრა: „როცა უფროსს ხედავ, მოდის, შენ კალდებული ხარ ზეზე წამოხტეო“ ასეთი მისი უცნაური წინადადებით ისთე ავღელდი, რომ თელი საკრებულო „მაშხალის“ სუნში მიწდოდა გამეხვია, მაგრამ ერთმა ნაცნობმა დამამშვიდა და მითხრა: „მისგან ნურაფერი ნუ გაგიკვირდებოა“. როცა საკრებულოდან გამოვედი, სხვაგან აღარსად არ წავსულვარ, დაღალულობის გამო და იქვე ახლოს, დავბრუნდი ჩემს ნესტიან სახლში. დილიდან საღამომდი მარტოთ,

მარტო ვიჯექი ოთახში და „ქრისტე აღზდვას“ მაგივრათ „ფუ ასეთ ცხოვრებას“ თქო გავიძახოდი...

ასკანელი ჰროკოფია.

სააღგომომ განსვირული

განაფხულდა, ადღომამაც
 აგერ მოგვადგა კარზედა
 ქვეყანა ზეიმის აზიარობს
 მერ ვერ გავდგები განზედა
 გაფრთქავ ძველ სტუიარის გუდას
 ქუდას მოფიდეტ განზედა
 ვასსენებ ქრისტე უფადას
 ჟვარცმუდას გოღოტათზედა
 ის აღსდგა მკვდრეთით შენც აღსდგე
 ტანჯულო ქვეყანაზედა:
 ვინც მიძიე უდედას ეწვეით
 ოფელსა ღვრით შთადაბარზედა.
 ტქვენც აღსდგეთ მკვდრეთით ქერუმნო
 კბილ მოფესილი ხადასზედა
 თქვენც სოფელის მასწავლებლებო
 ძინეთ ნანას ხმაზედა
 გოგია გლეხი სანამდე
 გადაგურის ბახვის წუაღზედა.
 გერძოთ ღანჩხუთის ზედაგოცს
 გიღოცაჟ ქრისტეს აღდგომას
 უმატრანობა, თორემ
 შენ უნდა ება ბაგას
 ღრიალებ, ტფინკების ისვრი
 თავს რეტი ხელში კეტიო
 შენმა აღზრდილმა ბავშუმაც
 რაღა ისწავლას მეტიო
 ოზურგეთლებსაც გიღოცავთ
 იტოცხლეთ ღუნიაზედა

სამკითხველში ვინ გუავენ
 დასკუბებული სკამზედა?!
 გამგეთ დიმიტრა ნიკოკა
 კიდეჟ კოწია კარზედა
 თქენ ესეც განსისათესო.
 რამიგოთითოთ სხვაზედა.
 შენც აღსდგე გმირო ოზურგეთს
 ლადიგო სურგულაძეო
 ზეღიმხანს როდის დაგვიტერ
 ჩინს დაიკებებ მხარზეო
 მეძებანათა როიფე
 რაგოფეს უფაშებზეო
 შენ ზეღიმხანთან ვინც წაგვეს
 იქნება შენს ტკუაზეო
 თქვენც აღსდგე გორესზმანდენტო
 არ დადგეთ დათმობაფედა
 შიში ვერ იხსნის სიგვიდას
 დეე, გაგაკრან ჟვარზედა.
 თქვენც ქრისტე აღსდგა მკითხველნო
 მზა*) თავს ნუ ვასწვეთ განზედა,
 ნახვამდე, ზასკა უფელისა
 მეძახის მაგიდაზედა.

შხანკოლა.

ოსია და ხოსია

ოსია—ქრისტე „აღდგა“ ოსია
 ხოსია—ქეშმარიტათ ხოსია.
 ხოსია—მოდი ერთი მაკოცე შე ვირო
 ოსია—რაო?! ვიროვო სად ისწავლე ეს
 გაზრდილობა?!
 ხოსია—ვირიც ხარ და სულოელიც პად-
 ლეც, დურაშენ-„თაგუნ“, ნახალ
 ოსია—რას ჩურჩუტობ კაცო, გასულოელი?

*) ძლიერ კარგია ვიცოდეთ „მზა“-ს რას ეძახის შხანკოლა.

ხასია—გეწყინა თუ- შე კაცო „კოლხი-
და“ და „ცხოვრება“ სულ ერთ-
მანეთს აგინებდენ იმათ არ წყენო-
დათ შენ იმათზე უკეთესი ხარ
თუ? სხვა რა სიკეთე ვისწავლეთ
ქართულ გაზეთებიდან.

ასია—ხო,ო,ო, დელა დრუგოი რო და
ყოფილა, თუ არტისტობას თამა-
შობდი ვერ მითხარი. სად იყავი
ამ გათენებად?

ხასია—სად ვიყავი და დიდებულ არტისტ.
და „დრამატურგ“ ბარველთან

ასია—რაო რა გითხრა, ხომ არაფერს
აკეთებს ახლა დრამად?

ხასია—როგორ არა ვეფხის ტყაოსანს
აკეთებს ოცმოქმედებიან და ოცდა-
ათ სურათიან კომედიათ.

ასია—მალაჩინა ბარველი, მალაჩინა, მარა
შენ ვერ გაიგონებდი „ვეფხის
ტყაოსანი“ კომედიათ აკი გადა-
აკეთა!

ხასია—პარდონ, პარდონ კომედიათ კიარა
„ტრაგი-დრამა-ფარს-კომედიათ“,
აკეთებს

ასია—ძან შეუსწავლია ძან მალადეც.

ხასია—იციოცხლე იმან ის იციოდეს ავთან-
დილ, ტარიელ, ფრიდონ, თინა-
თინ ნესტან-დარეჯან, ასმათ. სულ
ზეპირათ იცის.

ასია—კარგი გადაკეთებულიაო აქებენ.

ხასია—იციოცხლე ის გადაკეთებული იყოს
თვალთ თვალი რაღა მწერლობის.

ასია—ირეთელის „სოფლის გმირებს“
მაინც ვერ აჯობებს.

ხასია—მართალია „სოფლის გმირების“
თანა არ არის, მაგრამ ეგ ორი
მაინც ქვია ბალახებში. შენ არსათ
ყოფილხარ?

ასია—როგორ არა „საადვილ პამპულო“
ბანკში

ხასია—რაო, რა ნახე, რა გითხრეს?!

ასია—რაოდა რიონის წყალი გაფუჭებუ-
ლია და სასამელათ არვარგა, „ვადას
პრავოდი“ მაინც არ გვედირსა
მარა ვინცობაა რომ გაკეთდეს
მაინც არ დავლევთო.

ასია—რაო-რისთვის?!

ხასია—რაო, და აქ ბანკია და ფულებიც არი
აქვე მინერალური წყალიაო.

ხასია—მალა-ჩევე ბანკია, მინერალური
წყლებიცაა

ასია—რაო შე ბოთე და ბანკის ფული
და მინერალური წყალი ერთათ
ყლუნწ.

ხასია—ჩვენ ბანკიც ძრუწ.

ასია—ბანკი კოტრდებოა?!

ხასია—გაკოტრდება აბა რას იზამს თუ-
ასეა.

თსია—ეგ კიდევ არაფერი, სხვაც ცოდვე-
ბიცაა მაგრამ არ მცალია ვიზიტში
მივალ მერევი ვილაპარაკოთ.

ასია და ხასია

რათ ამბობთ რათა?

ვუძღვნი ქუთაისელ ქალებს
ვარკს, მარკს, ნინას, სანას...
ვინც უფველ დღეს ბუფვარდშია,
უკებს უცხო „ვარდისკანას“

რათ ამბობთ, რათა, ჩვენი ქალები,
არ არიანო შეგნებულები,
არ ეტრფიანო თავისუფლებას?

სჩანს ჯერ ვერ იცნობთ თქვენ მათ
ბუნებას,

თორემ ამ გვარ აზრს არ შეადგენდით,
 და კეკლუცებს ჩრდილს არ მიაფენდით
 მერწმუნეთ, ძმებო, მალე, სულ მალე,
 დღესვე იქნება იგი, თუ ხვალე,
 ჩვენ შორის ზღუდეს გადათელავენ
 და „შარვლებსაცა“ შეიკერავენ.
 დღეს თუ ბედკრულნი ფეხებს იბოკვენ
 და თავისუფლათ ვერ ხტიან-როკვენ,—
 ეს თქვენ გგონიათ, ძმებო, მოდაა?
 არა, ამის თქმა დიდი ცოდვა:
 დღეს „სიმბოლიზმის“ ხანაა, ხანა,
 მისკენ მიილტვის მთელი ქვეყანა
 და ჩენს ქალებსა რათ ეძრახება
 თავისი ყოფა, მდგომარეობა
 სიმბოლიურათ რომ გამოხატონ
 და მით „პროტესტი“ გამოგვიცხადონ?
 ჰოი, ქალებო! მონებო ქმართა,
 მხნეთ, გაბედულათ ებრძოლეთ მათა!
 კვლავ უფრო მაგრათ შეიბორკენით
 ისე, რომ სვლაც კი ვერ შეძლოთ!
 თქვენით!

და მაშინ მხოლოდ, მხოლოდ მაშინა
 მიაღწევთ მიზანს: გარეთ თუ შინა
 თავისუფლების გაიღებთ კარებს,
 აღთქმის ქვეყნისას ჩამოკრავთ ზარებს!

რ.

ნუ, ნუ!..

(დექსი ჰრძხათ)

(აგრ-ს ხსოვნას)

ნუ, ნულარ მკითხავ, მეგობარო რასაც
 მკითხავდი,
 ნუ, ნუ მკითხავ ნატაციებს ცხოვრების
 აზრზე
 ნუ, ნუ მაგონებ სატრფოს ტრფობას და
 მის სიყვარულს,

ნუ, ნუ მითითებ უკვე განვლილს ეკლიან
 გზაზე.
 ცხოვრების აზრი მე ვერ ვბოვე და ვერც
 ვიბოვი
 მის საიდუმლოს გასაცნობათ არ შემწევს
 ძალი.
 მეც მყავდა სატრფო, მეც მიყვარდა,
 მასაც ვუყვარდი,
 ნარ-ეკლიანი გზის გაკაფვას ჩვენცა ვლა-
 მობდით;
 მაგრამ დავმარცხდით, გაცამტვევრდა
 ტკბილი ოცნება,
 მოულოდნელად გაწყრა ჩვენზე მკაცრი
 ცხოვრება.
 ის, ცივ სამარეს მივებარე, მე აქვეცოდვილობ
 არც კი მრცხვენია, უიმისოთ, მარტოთ
 ებღვინობ;
 მაგრამ ცხოვრების გამოცანას და მის
 ანდაზას
 თუ კი არ ვცდები, ეხლა მეგონი უფრო
 ვტყუობილობ...
 მაგრამ ეს! კმარა, გიმეორებ, ნუ, ნულარ
 მკითხავ
 ნულარ მაგონებ წარსულ წუთებს მწარე
 აწმყოში,
 თუ გულით კი გსურს, რომ გაიცნო
 ჩემი რომანი
 მაშ ახლოს მოდი, ჩაიხედე ჩემვე—აღბომში

პრ. გუჯ.

* *

ეს სოფელი უაფლათ ცრუ და მრუდეა,
 ბორტების და მზაკვრობის ბუდეა,
 სად სიმართლის მთქმელი წაგებულა,
 მისთვის ტანჯვის ჯვარი ამართულა!
 სადაც მძღავრი სუსტზე ურცხვით ბატონობს
 იმის ნაშრომს და ნათფლარს ბატონობს;
 სადაც მსუგანათ და ტვირთ მძიმეთ გოდებო

არვის ესმის, არავის ეუერება!
 სადაღ დედა-სამშობლოს, არ ინდობენ,
 მისი ძენი იმის დაღატკს ფიქრობენ,
 სადაც ძმატე გი მტრულათ უმზერს თავის ძმას,
 აუღლია შავსა და ბნელს გულის-თქმას!
 სად უსწავლი კაცი დაჩაგრულია,
 სად სუეველას მრწამსი მხოლოდ ფულია;
 სადაც კაცი, იგი არის ქებული,
 გინტე ეი არის ბორტებით შექმული!
 სად სინდისსა ურცხვათ მიძინებია,
 და მტარვალთ გუნდს გრძობა დაჩლუნგების
 სად სამთხის ხილი აკრძალულია,
 და ცხვარების წყარო მარწამულია!..

ალ. საჩინოელი

სცენა

(ქართული ენის გაკვეთილზე)

მასწავლებელი — აბა! ვის შეუძლია დღეს მიბასუხოს?
 მოწაფეები — მე, მე, ბატონო!!!
 მასწავ. — აბა გამოდით შენ... სიმალლით ყველაზე მაღალი ხარ, ახლა ერთი შენი ცოდნაც ვნახოთ, აბა მითხარი აკაკის სენტეციები?
 მოწაფე — ლეკვი ლომისა სწორია, ცულია დაღრეჯილობა ავსა ვერ იხსნის ბოროტი ძე იყოს გინა ხვადია.
 მასწავ. — ო, ო, ო! შე ჩურჩუტო შენა! ეს განა აკაკისაა? მერე ასე დაღრეჯა? ნუ თუ, არ ეყო ბარველს საბრალო „ვეფხის ტყაოსნის“ დამახინჯება და ეხლა კი შენ ხელს უთავებ? აბა აკაკისვე აზრი მითხარი პოეტის შესახებ?.

მოწაფე — აკაკი აღარებს ვირს და ბედაურს ეუბნება ვირს! „შე მართლა ვირო!“
 მასწავ. — ვირი რას ეუბნება?
 მოწაფე — იცი თუ არა ბედაურო, რომ ჩემს ზურგზე იესო ქრისტე იჯდაო?
 მასწავ. — არც ეს იცი. აბა მითხარი აკაკის აზრი სიყვარულზე?
 მოწაფე — აკაკის არ წამს ჩვენებური სიყვარული; მაგალითათ, მოწაფეს რომ გოგო ეტყვის მიყვარხარო მაშინვე მზათ არის შეიყვაროს. აკაკი კი მუდამ, თავის ლექსებში იძახის „მამული შეიყვარეთ! მიწა წყალიო“! ესე იგი ეს იმას ნიშნავს, მარტო ქალი რა შესაყვარებელია თუ მიწა-წყალი არ აქვს მზითვათაო!

კვანწარახი

„უხსო სიტყვების ახსნა“

„ღურაშკინი“ — ეგ ნიშნავს „თაგუნას“ ანუ პატარა თაგუნს რომელიც მეტის რასაც იტყვის თვითონაც არ იცის. „ზრასტი“ — ეს ნიშნავს ჩვეულებას ქუთაისის ქალებისას, რაც იმათ მექანიკურათ აქვთ შეთვისებული როგორც სხვა ბევრი ამისთანები.
 „თბილი ადგილი“ — ქუთაისის „საადგილ პამპულო“ (საადგილ-მამულო) ბანკია სადაც შეიძლება ყოველ მხრივ გათბეთ.
 „ლანძღვაგინება“ — საშუალებაა რომელიც იხმარება ჩვენს პრესაში რაიმე საკითხის დასამტკიცებლათ და მოწინააღმდეგესთან გასამარჯვებლათ.

„მზე“ — არის მანქანა რომელის შემწეობით შეიძლება გამოიყვანოთ ზოგიერთი ქუთაისის თავად-აზნაურობა რესტორან-ტრაქტირებიდან „ბულვარდის კიდევ“ სახეტილოთ.

„მისალმება“ — ეს იყო ცხოვრებაში ძველი მიმართულება რომლიც ზოგიერთმა ახალმა ნასწავლებმა უარყვეს.

„ნათელმობრობა“ — ეგ არის ტეხნიკური საშუალება რომლის შემწეობით შეგიძლიათ ბევრი რამ გააკეთოთ როგორც პრესაში აგრეთვე სხვადასხვა დაწესებულებებში.

„ოთხი კაპეიკი“ — ეგ ტერმინი პირველათ შემოიღეს პოლიტიკურ ეკონომიაში სერგო რობაქიძემ და იასონ ნიკოლაშვილმა „ოთხი კაპეიკის“ შემწეობით შეიძლება ღარიბები გამოიდრდეს, აგრეთვე ბევრი რამებიც გაკეთდეს რომელსაც იმათი ტენი ჯერ-ჯერობით ვერ მისწვდა რასაც იმედია მისი შემკვიდრებები (რასაკვირველია სულიერი) საზოგადოებას ნათლათ დაუმტკიცებს.

„სამითვე“ — ეგ არის საჩუქარი რომელსაც მთავრობა ხშირათ უგზავნის გაზეთების რედაქტორებს.

„ქუთაისის ვაჭრები“ — ესენი არიან ერთი ჯურის ხალხი, რომელებიც ხშირათ სამფეხზედ დადიან, ამათ ძლიერ ეშინიათ ყოველივე კულტურულ-დაწესებულებისა ამიტომ დიდის სიფრთხილით იქცევიან ეგ უბედურება სადმე არ შეხვდენ.

„ქუთაისის თეატრის აივანი“ — (ანუ ბაზარი) სადაც შეიძლება იცინო, იხარხარო, იარშიყო, იმღერო, იფშვიტინო, ყოველთვის როდესაც სინდისი ნებას მოგცემსო.

„ქართველი ვხდეკები“ — ამ სახელით იწოდებებიან ერთი ჯიშის ორფეხა ცხო-

ველები რომლებსაც ეროვნულ საკითხის ძლიერ ეშინიათ.

„შალვარი“ — ეს არის ერთ გვარისა-შუალეხა რომლის შემწეობით ქალებს შეუძლია მოიპოვონ ემანსიპაცია.

„ცარიელი ქური“ — ამ სახელით იწოდებიან მდებრობითი სქესის ორფეხა ცხოველები რომლებიც ჩვენში ხშირათ ქალებს ეძახიან.

„ხუთასი მანეთი“ (ანუ მთავრობის ფეშქაში) რომელიც ხშირათ სუბსიდიათ ეძლევა ქუთაისის გაზეთებს.

„ხმალში გამოწვევა“ — ეს არის საშუალება პუბლიცისტების და კორესპონდენტების მოსაქუიანებლათ ეგ — საშუალება პირველათ შემოიღო ქუთაისში ერთი ბანკის თავ-მჯდომარემ, ეგვემ საშუალება თავად აზნაურობის წინამძღოლმა უეხარ წამლათ სცნო.

„ხეტილი უსაქმოთ“ — ეგ ნიშნავს ჩქარ მუშაობას რომელიც შემოიღეს მეცხრამეტე საუკუნის დამლევეს „ბულვარდის“ კიდევ ზოგიერთმა თავად აზნაურებმა მოსწავლე ახალგაზრდობამ კი — უუმწვეროლესამდე გააფითარა.

„გაბოეტება“ — ეს არის ჩინი (რომელიც კლასის დამაფიწყდა) რომლის მიღების შემდეგ შეგიძლიათ ცხვირი აიწიოთ მაღლა და კუდა-ბზიკობა დაიწყოთ (ეს ხარისხი პიველათ შემოიღო ტიტეტაბიძემ და „გუცამ“).

(დანარჩენი შემდეგ)

პფინიუსი.

ვერ ულალატე!

(ლექსისებუროთ)

ბევრიც რომ მტანჯონ, ვერ ვულალატებ ჩემში გამსკვალულ მტკიცე იდიილს;

ვერ შევცვლი — მართალს განსპეტაკებულს
 ვერ შევადარებ — ბნელეთს და წყვდიადს.

ვერ ვულაღებ, ვერ შევცვლი ვერა, ბრმათაც რომ ვიქცე, მომაკლდეს სმენას

ენაც დამუნჯდეს, ვერც ვმოძრაობდე ვერ შევცვლი მაინც ჩემს წმინდა რწმენას.

გ. სვანიძე

დეპეშები

როგორც ბაქოდან გვატყობინებენ, ტაგევი რამოდენიმე ათასი მანეთებით დაუჯარიმებიათ თავის ვეჟილებს ბებუთოვის წამებისათვის.

პეტერბურგიდან იტყობინებიან: სახელმწიფო საათბიროს დეპუტატებს, წითელ კვერცხებს დაურიგებენ სააღდგომოთო. პურიშკევიჩი კი წინააღმდეგი ყოფილა, რადგან სიწითლეში რევოლუციის ელანდებო.

ფოთიდან დეპეშა იუწყება: ნ. ნიკოლაძე მიტომ არ დათანხმდა ქუთაისის თავობას, რომ იქ 358 ათასი მანეთის ხათრი რჩებოდაო.

ახალი ამბები

საბიბლიოთეკო კომისიამ, ბიბლიოთეკის გაუმჯობესობის საკითხი-მხოლოდ ქალაქში დაწერით დასრულა.

—როგორც გადმოგვეცეს, ქალაქის გამგეობის კასირი, თავებს შეუკებენათ კასაში. გამოძიება სწარმოებს.

—დღეს, საღამოს 188 საათზე. ქალაქის თეატრში ლექციას წაიკითხავს ს. რობაქიძე შემდეგ თემაზე: „ოთხი კაპეიკი“ პოლიტიკურ ეკონომიაში.

—განსვენებულ „კოლხიდის“ მემკვიდრეობა „შრომამ“ იკისრა და ვნახოთ როგორ იშრომებს.

—ადგილობრივ საგუბერნიო ციხეში რედაქტორობთა რიცხვმა იმატა. გადაუწყვეტიათ იქ მაინც გამოსცენ გაზეთი, რადგან თანამშრომლებითაც უზრუნველყოფილი ყოფილან.

—ამბობენ, „კოლხიდის“ რედაქტორს ქუმბაძეს 500 მანეთი მოუტაცია-რედაქციის კასიდან და სადღაც მიმალულაო. აღმოაჩინათ ზომებია მიღებული.

—11 მარტს, გამართულმა გრიშაშვილის საღამომ დიდხალ საზოგადოებას მოუყარა თავი. ქალების რიცხვი სჭარბობდენ, რადგან „შენიჭირიმე, შენ გენაცვალე“-ს — მოელოდენ გრიშაშვილიდან

—ამ დღეებში რუსეთიდან დაბრუნდება „კოპერაციის“ რედაქტორ-გამომცემელი და შეუდგება ფ. ხელაძის ბიოგრაფიის წერას.

—როგორც სმა დადის, ქუთაისში „შებორკილ ქალთა“ წრე შემდგარა. წრის დანიშნულება ჯერჯერობით საიდუმლოებით არის მოცული.

+ 11 სურათს კავშირით
 1912 წელს - ქუთაისში
 გ. სვანიძე

—წუხელის, „სამშაბათელას“ სიზმარში „კოლხიდა“ გამოცხადებია და უთქვამს: ჩემს და „ცხოვრების“ სიკვდილს, ხელს-უწყობდენ „ულმოზელი“ და „თაგუნაო“ მომავალში ფრთხილათ გმართებთ თავის დაჭერაო.

—ამ დილას „სილოვანმა“ შავი კვერცხი მიულოცა ერთ ერთ „კარტველ კალს“ „ხრისტოს ვოსკრესე“ს თქმისთვის (სამართლიანათ მოქცევია).

ქუთ. ქალაქის გამგეობას.

ბაბლ. დანჯაი ერ. გაბუღაშვილის

თხოვნა

რადგან ქალაქის უსახსრობა უმწვერვალეს წერტილამდე განვითარდა და შესაძლებლათ ვერ სცნო გამგეობამ მოქმატებია ჩემთვის 2-3 მანეთი მაინც თვეში ჯამაგირათ, ამისათვის, მე, როგორც ცამეტი წლის ნამსახური კაცი, შევდივარ რა ქალაქის გაჭირვებულ მდგომარეობაში და ვიკლებ ჩემს მცირე ჯამაგირზე თვეში 5 მანეთს, ქალიქის სასარგებლოთ. იმედი მაქვს ეს თხოვნა მაინც არ დარჩება უყურადღებოთ... (!)

მთხვენელი ერ. გ.—ლი
სადგისი.

განცხადებები:

„ცხოვრების“ რედაქცია დაეძებს რედაქტორს, ვინც აკისრებს, ჯილდოთ მას დაეთმობა სამითვით, კარგი ოთახი, თავის მოწყობილობით და აგრეთვე ექნება უზრუნველი პურის ქამა.

„კოლხიდის“ რედაქცია ცხადებს: ვინც ქუმბაძეს დაიჭერს ჩაგვებარებს ის თავის „შრომის“ ფასათ 500 მანეთს მიიღებსო.

მაშხალას ფოსტა.

დ. სამტრედიაში „სამსონიძეს“ მივიღეთ თქვენი „სენსაციური“ მოხსენება „რანახა ჩემმა თვალებმა“ მაგრამ რა წაიკითხა ჩვენმა თვალებმა ვცანით საჭიროთ უკანვე ჩაბარება.

ახალ-სენეკში — „გულ-შემატკივარს“. ვერაფერი შვილი გულ-შემატკივარი ყოფილხარ თვარა შენ რომ ლექსი გამოგვიგზავნე დასაბეჭდათ ქართულ ენაზე და ლექსთა წყობაზედა „გული შეგვეტკინებოდა“. ვეცდებით არ დავბეჭდოთ.

ყვრილაში — ბატონ „ავტორს“ ვერ დავსტამბავთ თქვენ ცხელ ამავეს რადგან ვერიდებით ჩვენ ქორს.

ქუთაისში — „ვინმე მესტვირეს“, „რაც რომ გავჩდი დავიბადე, მიყვარხარ ერთ თავათა“... ჩვენც შენს ლექს მოუძებნეთ კალათა.

სამტრედიაში — „ს. მოშირეს“ თქვენი ლექსით თვითვე დასტკბით:

„და თითოულათ სუყველას
მოიღიღინოთ შინაო
თუ ვინმემ აგვითვალწუნოს
მოვკრუცხლოთ სახლისკენაო
მაშ ასე ჩემო სტვირუნწავ“...
კალათაში გაქ ბინაო.

გამომცემელი სერგო ვერსამია.

ელექტრო-საბეჭდავი ფერაძისა და კარნაუხოვის, ქუთაისში.